

již má »zmatečku«, poněvadž se jeden z porotců vzdálil. Neví, myslil-li to onen pán žertem nebo vážně. Jako substitut Dr. G-a hlásil mu obsah onoho rozhovoru. Dr. K., jenž se účastnil porotního přelíčení jako obhájce stěžovatelů D-a a K-a, seznal, že se po resumé předsedy porotního soudu jeden z porotců, jehož jména nezná, neodebral přímo do poradní síně, nýbrž na záchod, nalézající se za porotní síní a obecenstvu všeobecně přípustný; někteří z obecenstva šli prý na záchod současně s oním porotcem. Předseda porotního soudu podal zprávu, že neodpovídá pravdě, že se jeden porotce vzdálil z porotní síně mezi líčením. Spravno je pouze, že se jeden porotce, jehož jméno nebylo zjištěno, po resumé předsedy a po odevzdání spisů porotcům, avšak ještě dříve, než vešel do poradní síně, vzdálil a odešel na záchod, avšak nikoli na záchod vyhrazený porotcům, nýbrž na záchod umístěný na chodbě. Předseda, zpozorovav to a současně byv na to upozorněn buď některým obhájcem nebo státním zástupcem, okamžitě šel za oním porotcem; zastihl ho ještě na záchodě a vyzval ho, by se neprodleně odebral do poradní síně. Předseda zdůrazňuje, že za tu krátkou dobu nemohl porotce přijíti s někým ve styk a že tehdy porada vůbec ještě nepočala. Za tohoto stavu věci nemůže býti řeči o zmatečnosti ani podle čís. 1 ani podle čís. 4 § 344 tr. ř. Neboť zprávou předsedy porotního soudu a výpovědí Dra K-y je především naprosto vyvráceno tvrzení stížnosti obžalovaného V-ského, že se dotýčný porotce vzdálil z porotní síně z a l í č e n í. Ani sám obhájce stěžovatelův Dr. M., jenž byl porotnímu přelíčení přítomen, nemohl to potvrditi. Tím je odňata půda zmatečnosti podle čís. 1 § 344 tr. ř. v tom směru, že nebyli všichni porotcové přítomni celému přelíčení, jež předcházelo výroku porotců, kteroužto zmatečnost má stěžovatel patrně na mysli, tvrdě, že se jeden porotce vzdálil z porotní síně. Zmateční stížnost obžalovaného V-ského je proto zřejmě bezdůvodna. Totéž platí i o zmateční stížnosti druhých dvou stěžovatelů, uplatňujících porušení první věty § 327 tr. ř. Jestliť na jisto postaveno, že se z poradní síně onen porotce vůbec nevzdálil, nýbrž že tak učinil za řečeným účelem po resumé předsedy a po odevzdání spisů porotcům, avšak ještě dříve, než vešel do poradní síně. Příklad se nestal za porady, na čem by jedině podle § 327 tr. ř. záleželo. Není tu proto důvodu ku stížnosti, zvláště když nevyšlo na jevo, že porotce za krátkou dobu své absence skutečně přišel do styku s někým a když porušení ustanovení první věty § 327 tr. ř. není ani ohroženo zmatečností. Jen porušení posledního odstavce § 327 tr. ř. zakládá zmatečnost (sb. n. s. č. 952). Obě zmateční stížnosti bylo proto jako zřejmě bezdůvodné zavrhnouti po rozumu § 4 čís. 2 zák. ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 již v zasedání neveřejném.

Čís. 3012.

Pro počátek promlčení jest rozhodnou doba, kdy byla ukončena trestná činnost. Záleží na době jednání, nikoli na době, kdy nastane výsledek. Za dobu spáchání deliktu jest pokládati okamžik, kdy byl

proveden poslední úkon protizákonného činění, jehož předsevzetím jest podle vůle pachatelovy jednání dokončeno (okamžik onoho chování se pachatelova, které se jeví pro něho jako spáchání deliktu). Tímto okamžikem počíná běžeti promlčecí doba a jest nerozhodno, kdy nastal výsledek.

Při deliktech spáchaných opomenutím povinnosti k jednání jest pro počátek promlčení rozhodnou doba, kdy přestane povinnost jednati nebo kdy přestane možnost dostáti povinnosti, neboť v těchto případech jest pokládati delikt za spáchaný teprve tehdy, když vinníkovi nebylo již možno, by si dodatečným splněním povinného jednání opatřil beztrestnost; nejde tu sice o delikt trvalý, ona povinnost jednati však trvá po případě až do doby, kdy nastal úraz.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1927, Zm II 403/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Uherském Hradišti ze dne 24. srpna 1927, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmatek podle čís. 9 b) § 281 tr. ř. spatřuje stížnost v tom, že obžalovanému nebyla přiznána beztrestnost z důvodu promlčení, a označuje za nesprávný názor soudu první stolice, že čin není promlčen proto, poněvadž nastal ve svém výsledku teprve dne 10. ledna 1927 (t. j. tehdy, kdy nastala smrt Antonína L-e). S právním názorem, jež projevil nalézací soud v důvodech rozsudku, nelze souhlasiti potud, pokud klade důraz jedině na dobu, kdy nastal výsledek, jakožto na dobu rozhodující o tom, kdy se má počítati promlčení. Jest věci pozitivní zákonné úpravy, jakým způsobem chce zákonodárce určit počátek promlčení a trestní zákony různých států upravily tuto otázku různě. Tak na př. podle uherského trestního zákona čl. V. z roku 1878 jest pro počátek promlčení rozhodnou doba, kdy nastal výsledek, kdežto německý trestní zákon stanoví naopak v § 67 odst. čtvrtý výslovně, že se promlčení počíná dnem, kterého bylo spácháno jednání, nehledíc k době, kdy nastal výsledek. Trestní právo platné v území dříve rakouském vychází podle převážného mínění ze zásady, že pro počátek promlčení jest rozhodná doba, kdy byla ukončena trestná činnost. Záleží tedy na době jednání, nikoli na době, kdy nastane výsledek, a v tom se shoduje trestní zákon, platný na území dříve rakouském, v podstatě s trestním zákonem německým. Tomu nasvědčuje zejména doslov § 531 tr. zák., kde se mluví o době spáchání »trestného činu« (Zeitpunkt der begangenen strafbaren Handlung) a také doslov § 232 tr. zák., kde se rovněž za rozhodnou pokládá doba, kdy byl spáchán čin (»zur Zeit, als sie daran

teilgenommen haben«), a není tomu na závalu, že v § 227 tr. zák. jest řeč o době spáchání »zločinu«, neboť zákon nechtěl tím zajisté stanovit pro obor zločinů něco odchylného, než pro obor přečinů a přestupků. Za dobu spáchání deliktu jest pokládati okamžik, kdy byl proveden poslední úkon protizákonného činění, jehož předsevzetím jest podle vůle pachatelovy jednání dokončeno, okamžik onoho chování pachatelova, které se jeví pro něho jako spáchání deliktu. Tímto okamžikem počíná běžeti promlčecí doba a jest nerozhodno, kdy nastal výsledek. (Tak pro obor rak. práva: Miřička: Přednášky o trestním právu hmotném, část všeobecná, z r. 1925, str. 84, Milota: Učebnice obojího práva trestního, r. 1926, str. 42, Kallab: Nástin přednášek o trestním právu hmotném, str. 80, Lammasch-Rittler, Grundriss, str. 54, Finger: Das Strafrecht I. díl, 3. vyd., str. 841, 842, Herbst: I. díl, str. 463, a pro obor něm. práva: Ebermayer, Lobe, Rosenberg, str. 274 až 275, Liszt: 16.—17. vyd. str. 291. V tom smyslu i rozhodnutí býv. nejv. soudu vídeňského, číslo 3931 úř. sb.). V projednávaném případě naskytá se však konkrétní otázka, která doba má býti pokládána za dobu, kdy byl spáchán trestný čin obžalovaným. Trestné zavinění obžalovaného bylo shledáno v tom, že, zřídiv elektrické vedení s neisolovaným drátem, neopatřil je bezpečnostním krytem, jak bylo jeho povinností. Z toho plyne, že se mu klade v podstatě za vinu delikt, spáchaný tím, že obžalovaný nedostál své povinnosti k určitému konání, t. j. k opatření neisolovaného drátu bezpečnostním krytem. Podle vytčené zásady, že se promlčení počíná dobou, kdy byla ukončena trestná činnost, jest při deliktech, spáchaných opomenutím povinnosti k jednání pro počátek promlčení rozhodnou doba, kdy přestane povinnost jednati nebo kdy přestane možnost dostáti povinnosti, neboť v těchto případech jest delikt pokládati za spáchaný teprve tehdy, když vinníkovi nebylo již možno, by si dodatečným splněním povinného jednání opatřil bez-trestnost. (Miřička: str. 84, Milota: str. 42, Kallab: str. 80, Finger: I. str. 841, Herbst: II. str. 270, Liszt str. 292, Frank: str. 292, a »Odůvodnění přípravných osnov trestního zákona čsl.« str. 50). To se hodí zejména i na projednávaný případ, kde zaviněním obžalovaného bylo způsobeno ohrožení právních statků v § 335 tr. zák. chráněných a kde obžalovaný zároveň opomenul splniti svou povinnost, postarati se o to, by ono jím způsobené ohrožení bylo odstraněno, ač mu to bylo stále možné, neboť by bylo stačilo, by dodatečně opatřil bezpečnostní kryt aneb aby aspoň nějak upozornil majitele sklepa na nutnost tohoto opatření. Nebylo by však správné mluvit tu o t. zv. deliktu trvalém (Dauerdelikt) snad proto, že zaviněním obžalovaného byl způsoben nebezpečný stav delší dobu automaticky trvající (jak nesprávně činí na př. rozhodnutí čís. 4066 vídeňské úřední sbírky), neboť tu nejde o udržování bezprávného stavu, tedy o trvalou trestnou činnost, kterou tak zvaný trvalý delikt předpokládá (na př. při omezení osobní svobody podle § 93 tr. zák.). Posuzuje-li se věc s hlediska právě vyloženého, nemůže býti řeč o tom, že nastala pro promlčení bez-trestnost obžalovaného, neboť jeho povinnost, jednati, nepřestala a nebyla splněna až

do té doby, kdy nastal smrtelný úraz. Zmateční stížnost obžalovaného byla proto zamítnuta jako bezdůvodná.

Čís. 3013.

I pro přestupek nedospělých (§§ 237, 269 a) tr. zák.) se vyžaduje zlý úmysl, obsahující všechny skutkové známky, které jsou zákonem při vymezení pojmu zločinu jako jeho složky vyjmenovány.

Subjektivní skutková podstata zločinu smilstva proti přirozenosti podle § 129 I b) tr. zák., vyžaduje zlý úmysl, vědomí pachatelovo, že skutek mezi osobami téhož pohlaví jest smilstvem proti přirozenosti. Vědomí pachatelovo musí zasahovati nejen smilnou povahu skutku, nýbrž i jeho povahu nepřirozenou. Nestačí, že pachatel ví, že se skutkem, na němž se činně nebo trpně účastňuje, projevuje podrážděný pud pohlavní nebo dráždí se pohlavní pud jeho nebo spolupachatele neb obou, a že se současně skutek přičí slušnosti, kterou ve věcech pohlavního života žádají mrav a zvyky lidské společnosti. Jest třeba, by si pachatel byl také vědom toho, že se skutek přičí přirozenosti, že neslouží ani přímo, ani nepřímo účelu, za jakým příroda vytvořila různá pohlaví a vybavila je různými ústroji pohlavními.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1927, Zm II 450/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 24. září 1927, pokud jím byli stěžovatelé Alfred R. a Heřman S. uznáni vinnými zločinem podle § 129 I b) tr. zák., Heřman S. i přestupkem podle §§ 237 a 269 a) tr. zák., zrušil rozsudek první stolice ve výroku o vině, jakož i ve výroku o trestu těchto obžalovaných a ve výrocích s tím souvisejících a věc vrátil soudu první stolice, by o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnosti, uplatňující důvody zmatečnosti podle § 281 čís. 5, 9 písm. a) tr. ř., dlužno přiznati důvodnost, pokud (vývody, že ke skutkové podstatě zločinu podle § 129 I. písm. b) tr. zák. náleží vědomí, že se provozuje smilstvo proti přirozenosti, a že se zločinu toho nemůže dopustiti, komu pojem smilstva proti přirozenosti není jasný), namítá, že subjektivní stránka zločinu, přesněji zločinu a přestupku, jimiž byli stěžovatelé uznáni vinnými, nedošla v napadeném rozsudku náležitého skutkového opodstatnění. Zlý úmysl, který se předpokládá pro každý zločin a proto, spatřuje-li se ve zločinném skutku z důvodu nedospělosti pachatele jen přestupek, i pro tento přestupek, musí podle ustáleného výkladu § 1 tr. zák. obsahovati všechny skutkové známky, které jsou zákonem při vymezení pojmu zločinu jako jeho složky vyjmenovány. Podle § 129 trestá se jako zločin I. smilstvo proti přiroze-